

Република Србија

ОСНОВНИ СУД ЛЕСКОВАЦ

Судска јединица Власотинце

Број: 21111 Бр. 940/17

Датум: 28.06.2018. године.

ЛЕСКОВАЦ

У ИМЕ НАРОДА

ОСНОВНИ СУД ЛЕСКОВАЦ, као парнични суд по судији Драгану Павловићу, у правној ствари тужаоца Дене Станковић из Власотинца, ул. Велика Влаховића бр. 26, кога заступа адв. Драган Милетић из Параћина, против туженика ОИП „8 Октобар“ из Власотинца, ул. Марка Орешиковића бр. 2, кога заступа ОИП Власотинце, Зоран Станковић, ради накнаде трошкова, вредност спора 484.918,67 динара, по одржаној усменој јавној и главној расправи, одржаној у присуству пуномоћника странака, донео је 28.06.2018. године

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев тужаоца Дене Станковић из Власотинца против туженика ОИП „8 Октобар“ из Власотинца којим је тужилац тражио да се туженик обавеза да тужаоцу исплати следеће износе и то:

- **на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора:** износ од 43.964,00 динара, за 2015. годину, са законском затезном каматом почев од 01.07.2015. године па до исплате; износ од 43.951,00 динара, за 2016. годину, са законском затезном каматом почев од 01.07.2016. године па до исплате; и износ од 47.136,00 динара, за 2017. годину, са законском затезном каматом почев од 01.07.2017. године па до исплате;

- **на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада:** у 2014. години и то: за септембар износ од 11.402,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.10.2014. године па до коначне исплате, за октобар износ од 10.993,75 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2014. године па до коначне исплате, за новембар износ од 10.672,78 динара, са законском затезном каматом почев од

22.12.2014. године па до коначне исплате и за децембар износ од 11.051,50 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2015. године па до коначне исплате; у 2015. години и то: за јануар износ од 10.788,98 динара, са законском затезном каматом почев од 22.02.2015. године па до коначне исплате, за фебруар износ од 7.857,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.03.2015. године па до коначне исплате, за март износ од 8.258,33 динара, са законском затезном каматом почев од 22.04.2015. године па до коначне исплате, за април износ од 9.800,23 динара, са законском затезном каматом почев од 22.05.2015. године па до коначне исплате, за мај износ од 10.858,33 динара, са законском затезном каматом почев од 22.06.2015. године па до коначне исплате, за јун износ од 10.991,00 динара, са законском затезном каматом почев од 22.07.2015. године па до коначне исплате, за август износ од 10.314,51 динара, са законском затезном каматом почев од 22.09.2015. године па до коначне исплате, за септембар износ од 11.157,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.10.2015. године па до коначне исплате, за октобар износ од 10.981,25 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2015. године па до коначне исплате, за новембар износ од 10.505,71 динара, са законском затезном каматом почев од 22.12.2015. године па до коначне исплате и за децембар износ од 11.041,50 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2016. године па до коначне исплате; у 2016. години и то: за јануар износ од 11.645,42 динара, са законском затезном каматом почев од 22.02.2016. године па до коначне исплате, за фебруар износ од 9.147,82 динара, са законском затезном каматом почев од 22.03.2016. године па до коначне исплате, за март износ од 11.112,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.04.2016. године па до коначне исплате, за април износ од 10.921,43 динара, са законском затезном каматом почев од 22.05.2016. године па до коначне исплате, за мај износ од 11.192,95 динара, са законском затезном каматом почев од 22.06.2016. године па до коначне исплате, за јун износ од 10.987,75 динара, са законском затезном каматом почев од 22.07.2016. године па до коначне исплате, за август износ од 9.557,83 динара, са законском затезном каматом почев од 22.09.2016. године па до коначне исплате, за септембар износ од 11.321,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.10.2016. године па до коначне исплате, за октобар износ од 7.205,40 динара, са законском затезном каматом почев од 22.11.2016. године па до коначне исплате, за новембар износ од 10.805,69 динара, са законском затезном каматом почев од 22.12.2016. године па до коначне исплате и за децембар износ од 11.441,75 динара, са законском затезном каматом од 22.01.2017. године па до коначне исплате; у 2017. години и то: за јануар износ од 12.149,09 динара, са законском затезном каматом почев од 22.02.2017. године па до коначне исплате, за фебруар износ од 9.339,30 динара, са законском затезном каматом почев од 22.03.2017. године па до коначне исплате, за март износ од 11.747,50 динара, са законском затезном каматом почев од 22.04.2017. године па до коначне исплате, за април износ од 10.758,15 динара, са законском затезном каматом почев од 22.05.2017. године па до коначне исплате, за мај износ од 11.329,73 динара, са законском затезном каматом почев од 22.06.2017. године па до коначне исплате, за јун износ од 6.427,64 динара, са законском затезном каматом почев од 22.07.2017. године па до коначне исплате, за јул износ од 2.930,83 динара, са законском затезном каматом почев од 22.08.2017. године па до коначне исплате, и за

август износ од 13.170,51 динара, са законском затезном каматом почев од 22.09.2017. године па до коначне исплате, **КАО НЕОСНОВАН.**

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженику накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 23.249,00 динара, у року од 8 дана по пријему отправака пресуде, под претњом принудног извршења.

Образложење

Тужилац је у тужби и речима на расправи преко свог пуномоћника затражио усвајање тужбеног захтева. Навео је у утуженом периоду био запослен код туженог. Даље је навео да за период од септембра 2014. године, па до августа 2017. године тужиоцу од стране туженика није исплаћивана накнада трошкова за исхрану у току рада, као ни регрес за коришћење годишњег одмора на које накнаде тужилац је имао права на основу одредаба Закона о раду, те да је наведеним законом предвиђено право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора а која примања морају бити исказана у обрачунској листи. Даље је навео да тужени тужиоцу није исплатио накнаду на име тршкова исхране и регреса нити је истом обрачунавао ова накнада нити је пак сачињен акт којим се утврђује висина ових примања, те да је чланом 118 ст. 1 тачка 5 и 6 Закона о раду прописано да запослени има право на накнаду у складу са општим актом и уговором о раду и то за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, док је ставом другим наведеног члана прописано да висина трошкова из става један тачка пет мора бити изражена у новцу. Даље је навео да се накнада трошкова на име исхране и регреса не може исказивати кроз коефицијент обрачуна зараде јер се по закону обрачунавају линсарно-подједнако за све запослене без обзира на стручну спрему, радно место, звање и коефицијент који се користио приликом обрачуна зараде јер би у противном запосленима са већим коефицијентом накнада на име исхране у току рада и регреса била већа у односу на запослене са нижим коефицијентом.

На завршној расправи је остао при свом тужбеном захтеву, који је истакнут у самој тужби.

Доказе је предложио. Трошкове тражио и исте определио.

У одговору на тужбу заступника туженика је истакао да се тужбени захтев тужиоца оспорава као неоснован у целости. Поред осталог је навео да тужилац правни основ за остварење свог тужбеног захтева налази у одредбама Закона о раду као општег закона којим се уређују радни правни односи, као и одлукама Врховног суда и Апелационог суда у Новом Саду, а да када се ради о начину утврђивања плата, додатка, накнада и осталих примања запослених у основним школама, неспорно је да закон којим се уређује та област је Закон о платама у државним органима и јавним службама као „лекс специјалис“ у доносу на Закон о раду. Даље је навео да је наведеним законом у члану 4 ст. 2 изричито прописано да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора а да се коефицијент за запослене сходно одредби чл. 8 поменутог закона утврђује уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним

4

службama. Налазе је навео да се на основу напред реченог ни у ком случају не може применити одредба члана 118 ст. 1 тачка 5 и 6 Закона о раду, као општег закона, којим се уређују права запослених на накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Навео је и да вештачење које је урађено на основу захтева пуномоћника тужноца је по свом садржају недозвољено и неприменљиво.

На завршној расправи је остао при својим наводима из одговора на тужбу.

Доказе је предложио. Трошкове тражио и определио.

Суд је у току поступка извео предложене писане доказе читањем истих и то: Налаза и мишљења вештака економске струке Жарка Јовића из Лесковца, са прилозима уз исти.

Утврђено чињенично стање у овој правној ствари указује да је тужилац просветни радник те да је радно ангажован код туженика, а која чињеница међу самим парничним странкама није спорна. У спорном временском периоду, зарада тужноцу је обрачунавана на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама као и на основу Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама. Закон о раду као општи акт у области рада у чл. 118 прописао да запослени има право на топли оброк и регрес. Приликом обрачуна зараде тужноцу наведени топли оброк и регрес нису исказивани у посебном новчаном облику, али је на основу Закона о платама у државним органима и јавним службама утврђено да коефицијент за обрачун зараде у себи садржи и топли оброк и регрес као посебне категорије на основу којих се врши исплата.

Налазом и мишљењем вештака економске струке Жарка Јовића је утврђена висина износа на име тоглог obroка и регреса за тужноца за спорни временски период. Приликом израде налаза и мишљења поменути вештак је користио одребе ПКУ за основе школе (Сл. Гл. РС 53/99) који је у одредби чл. 28 утврђивао да запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора а у чл. 29 да је послодавац обавезан да запосленом исплати месечну накнаду за исхрану у току рада у висини од 25% просечне месечне нето зараде по запосленом у привреди републике а према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике. Како се од 2011. године посебно не објављују подаци о висини зараде за привреду, с једне стране, и ванпривреду с друге стране, већ само подаци о просечној заради оствареној у РС, исти су служили као основ за израду налаза и мишљења. Наведени ПКУ из 1999. године је био важећи само три године. У спорном временском периоду из тужбеног захтева у примени су били ПКУ за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика, који у својим одредбама нису уређивали питање остваривања права на додатак за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Свеобухватном оценом напред предложених и изведених доказа, те оценом истих у смислу чл. 8. ЗПП, сваки засебно и свих у међусобној вези, суд налази да је тужбени захтев тужноца неоснован те исти и одбио а са разлога:

Закон о раду из 2005. године са својим изменама из 2014. године, који се има применити конкретно у овој правној ствари, у својој одредби чл. 118 ст. 1 је прописао да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то: тачком 5 за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин, а тачком 6 за регрес за коришћење годишњег одмора.

Топлим obroком се у сваком случају обезбеђују трошкови obroка у току рада. Регрес је новчано дивање које представља накнаду трошкова коришћења годишњег одмора, дакле оних издатака које запослени има у циљу и сврси због којих се запосленом омогућава годишњи одмор.

Закон о раду као општи пропис утврђује право на топли оброк и регрес, као новчане накнаде, а такође и прописује да сва остала питања везана за топли оброк и регрес па и начин обрачуна ових накнада утврђују општим актом и уговором о раду.

Важећи Појединачни колективни уговори за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика из 2009. године, чије је дејство продужено 2012. године још за 3 године, као и Појединачни колективни уговор за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика из 2015. године као општи акти у својим одредбама не садрже одредбе о топлем obroку и регресу.

Висина тражених новчаних износа која представља предмет тужбеног захтева је ураћена на основу одреби ПКУ за основне школе из 1999. године, чија примена је била одређена на период од 3 године и који уговор није важио у време периода потраживања из тужбеног захтева.

Са друге стране у овој правној ствари, туженик је просветна установа и према позитивним прописима који уређују наведено питање је утврђено да делатност основног и средњег образовања и васпитања представља делатност од непосредног друштвеног интереса и да се остварује као јавна служба.

Неспорна је чињеница међу парничним странкама да је тужилац радник туженика, а неспоран је и период радног ангажовања обухваћен тужбеним захтевом.

Чланом 1 ст. 1 тачка 3 Закона о платама у државним органима и јавним службама је утврђено да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања, запослених у јавним службама које се финансирају из Буџета РС, Аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе а чланом 2 ст. 1 истог закона је утврђено да плате изабраних, именованих и постављених лица и запослених из чл. 1 овог закона утврђују се на основу основнице за обрачун плата, коефицијента, додатка на плату, и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плате у складу са законом.

Чланом 4 ст. 1 истог закона је утврђено да коефицијент изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему а ставом два да коефицијент садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Дакле, Закон о раду којим се уређују права и обавезе и одговорности из радног односа, односно по основу рада у чл. 118 ст. 1 тачка 5 и 6 утврђује право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада као и регрес за коришћење годишњег одмора, али са друге стране по оцени суда законодавац је слободан да се определи да ли ће права, обавезе и одговорности из рада и по основу рада за све запослене у Републици Србији уредити Законом о раду као општим прописом који представља законски основ за остваривање наведених права или ће остваривање овог права уредити и посебним законима за поједине категорије запослених.

У конкретном случају, законодавац се је определио за варијанту уређивања права на топли оброк и регрес, доношењем посебног Закона о платама у државним

органима и јавним службама а који се примењује и на запослене у основним и средњим школама па и на тужноца конкретно, на начин да сва лица која припадају тој категорији запослених који се налазе у истој правној ситуацији, право на исти начин и остварују, а што даље значи да је остваривање права на накнаду за исхрану у току рада и права на регрес за коришћење годишњег одмора а која неспорно представљају права по основу рада и која су предвиђена по одредбама чл. 118 тачка 5 и 6 Закона о раду, обезбеђено и Законом о платама у држаним органима и јавним службама за запослене на које се примењују одредбе овог закона.

Дакле по оцени суда у ситуацији када је законодавац овлашћен да се определи да ли ће права, обавезе и одговорности из рада и по основу рада уредити за све запослене у Републици Србији, Законом о раду као општим прописом који представља законски основ за остваривање зајемченог права на рад или да остваривање овог права за поједине категорије запослених уреди и посебним законом, што је случај у конкретној правној ствари, притом поштујући право забране дискриминације тако да сва лица која припадају тој категорији запослених и која се налазе у истој правној ситуацији права остварују на исти начин, тражење тужноца тужбеним захтевом исплату топлог obroка и регреса које су истом обрачунате и исказане сходно важећим правилима која уређују питање обрачуна и исплате зарада за све запослене у школским установама, Законом о платама у државним органима и јавним службама уз примену Уредбе којом се одређује висина коефицијента, чини тужбени захтев тужноца за исплату тражених новчаних износа неоснованим, што за последицу има и неоснованост тужбеног захтева.

Одбивши тужбени захтев тужноца суд је истог обавезао на плаћање трошкова парничног поступка тужнику у укупном износу од 23.249,00 динара, које трошкове је тужник имао на име састава одговора на тужбу износ од 6.000,00 динара те на име заступања на једној одржаној расправи износ од 7.500,00 динара, и на име таксе за одговор на тужбу износ од 9.749,00 динара, а све предње у смислу чл. 153 и 154 ЗПП.

ОСНОВНИ СУД ЛЕСКОВАЦ, Судска јединица Власотинце, дана 28.06.2018. године.

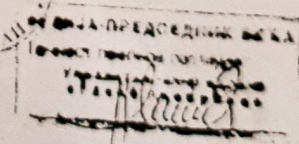
III. Рок за жалбу је 15 дана од дана

пријема пресуде преко овог суда

за Апелациони суд у Нишу

Судија

03.02.18